

W nagłówku w lewym górnym rogu znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie nazwy organu w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, dnia 1 października 2025 r.

Sygn. akt KR II R 26/24

DECYZJA NR KR II R 26/24

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz,
Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2025 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010, sprostowanej postanowieniem z 14 lutego 2011 r. nr 20/GK/DW/2011, dotyczącej gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10, oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 24/1 z obrębu 5-05-02, o pow. 189 m², dla której prowadzona jest księga wieczysta nr; z udziałem stron: M S W, G M P C, M J S, E M S;

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w zw. art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r., poz. 572, z 2025 r. poz.769; dalej: k.p.a.),

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010, sprostowanej postanowieniem z 14 lutego 2011 r. nr 20/GK/DW/2011, w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania rozpoznawczego

Postanowieniem z 11 grudnia 2024 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010, sprostowanej postanowieniem z 14 lutego 2011 r. nr 20/GK/DW/2011, dotyczącej gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10, oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 24/1 z obrębu 5-05-02, o powierzchni 189 m², dla której prowadzona jest księga wieczysta nr.

Postanowieniem z 11 grudnia 2024 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z 11 grudnia 2024 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr

247/GK/DW/2010, sprostowanej postanowieniem z 14 lutego 2011 r. nr 20/GK/DW/2011.

Zawiadomieniem z 11 grudnia 2024 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienie zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 19 grudnia 2024 r.

Zawiadomieniem z 15 września 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienia uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Powyższe zawiadomienie ogłoszone zostało w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości 15 września 2025 r.

Pismem z 22 września 2025 r. (data wpływu do Ministerstwa Sprawiedliwości: 29 września 2025 r.) stanowisko w przedmiotowej sprawie wyraziła Społeczna Rada. W opinii nr 25/25 Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010, sprostowanej postanowieniem nr 20/GK/DW/2011 z 14 lutego 2011 r.

W dniu 8 stycznia 2025 r., 9 stycznia 2025 r., 13 stycznia 2025 r. oraz 5 września 2025 r. akta sprawy KR II R 26/24 wraz z załączonym materiałem dowodowym zostały udostępnione, celem zapoznania się adw. T K - pełnomocnikowi strony postępowania M .

Pełnomocnik M S 28 stycznia 2025 r. złożył pismo, w którym wniósł o umorzenie postępowania administracyjnego, na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., oraz o przeprowadzenie dowodu w dokumentów załączonych do pisma. Do treści pisma

Komisja odniesie się w dalszej części uzasadnienia. Pozostałe strony nie skorzystały z przysługującego prawa, wynikającego z art. 10 k.p.a.

Komisja wskazuje, że w odniesieniu do nieruchomości położonej przy ul. Nowogrodzkiej 10 prowadziła odrębne postępowanie rozpoznawcze pod sygnaturą akt KR II R 27/24 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 1 marca 2012 r. nr 137/GK/DW/2012, zmieniającej w trybie art. 155 k.p.a. decyzję objętą niniejszym postępowaniem tj. decyzję z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010. Na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 września 2025 r. Komisja wydała decyzję nr KR II R 27/24 stwierdzającą nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 1 marca 2012 r. nr 137/GK/DW/2012 w całości.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła stan faktyczny:

1. Opis nieruchomości

Komisja w niniejszym postępowaniu kontroluje decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010. Przedmiotem decyzji jest działka gruntu oznaczona w ewidencji gruntów nr 24/1 o powierzchni 189 m², dla której prowadzona jest księga wieczysta. Jest to działka niezabudowana, a własność wpisana jest w całości na rzecz M S w udziałach 22/800 i 778/800.

W dacie wydania przedmiotowej decyzji repriwatyzacyjnej nieruchomość nie była objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Działka nr hip. 1597 w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10 wraz z kamienicą wpisane są do rejestru zabytków Województwa Warszawskiego pod numerem rejestru 1519. (Decyzja z 2 czerwca 1992 r. L.Dz. WKZ.IN.1519/1370/92). Stołeczny Konserwator Zabytków pozwolił m.st. Warszawy na oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste (Decyzja z 10 lutego 2009 r. nr 212/N/09).

2. Pierwotni właściciele nieruchomości

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski), tytuł własności nieruchomości położonej przy ul. Nowogrodzkiej ozn. nr hip. 1597 wpisany był czystym wpisem na imię Z M A K J K F C co do 11/16 części i M C co do 5/16 części niepodzielnie.

3. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m. st. Warszawy

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Nowogrodzkiej 10 znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu warszawskiego. Z dniem 21 listopada 1945 r., to jest z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy.

Objęcie niniejszego gruntu przez gminę nastąpiło 19 kwietnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy. W związku z czym, termin złożenia wniosku dekretowego upływał 19 października 1948 r.

4. Wniosek dekretowy oraz postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej

W dniu 22 marca 1948 r. M C i Z C - dawne właścicielki hipoteczne złożyły do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10 hip. 1597.

Prezydium Rady Narodowej m. Warszawy decyzją nr GM/TW.21614/51 z 20 października 1951 r. odmówiło dotychczasowym właścicielom przyznania prawa własności czasowej przedmiotowego gruntu.

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej decyzją z 27 lutego 1952 r. nr MT.VII-2/8583-I/52 utrzymało w mocy ww. decyzję.

Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast decyzją nr 05.P03.053-R-39/94 z 5 lutego 1999 r. stwierdził, że ww. decyzja Ministerstwa Gospodarki Komunalnej, w określonej w akcie notarialnym części dotyczącej lokalu nr 13 w budynku przy ulicy Nowogrodzkiej 10 oraz udziału przypadającego właścicielowi tego lokalu w części budynku i jego urządzeniach, które służą do wspólnego użytku ogółu mieszkańców, a także gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste nabywcom tego lokalu, została wydana z naruszeniem prawa, zaś w pozostałej części stwierdził jej nieważność.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z 4 grudnia 2000 r. KOC/2161/GO/99 (sprostowaną postanowieniem z 18 stycznia 2001 r. KOC/2341/GO/OO) uchyliło ww. orzeczenie Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy i sprawę przekazało do ponownego rozpatrzenia Burmistrzowi Warszawa-Centrum.

5. Następcy prawni dawnych właścicieli

Jak wyżej wskazano dawnymi właścicielkami nieruchomości na dzień wejścia w życie dekretu były: M C i Z C.

Spadek po Z C zmarłej 10 marca 1950 r. nabyły dzieci: A T C, J C, M J C, A W, R C po 1/5 części spadku każdy z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu z 28 grudnia 1995 r. sygn. III Ns 2902/95/2).

Spadek po R W C zmarłym 5 stycznia 1974 r. nabyli: żona J A G M C zd. K w 4/8 części spadku, siostra A M W zd. C, siostra M J C zd. C, brat J R A S J C oraz brat A T C po 1/8 części spadku każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu Stare Miasto z 20 marca 2008 r. sygn. I Ns 66/08/9).

Spadek po A M W zmarłej 11 lipca 1978 r. nabyli siostra M J C i brat A T C po 1/2 części spadku każdy z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z 27 kwietnia 1979 r. sygn. III Ns 1454/78).

Spadek po J C zmarłej 22 stycznia 1984 r. nabyła na podstawie testamentu L T w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia z 15 lipca 2003 r. sygn. I Ns 1182/02/S).

Spadek po M J C zmarłej 22 sierpnia 1984 r. nabyli bracia A T C i J R C po 1/2 części spadku każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu z 7 marca 1994 r. sygn. III Ns 1724/92/2).

Spadek po J R A S J C zmarłym 15 maja 1986 r. nabyli: córka N M G C w udziale wynoszącym 3/6 części spadku oraz wnuki: G A C, A F de L B- D zd. C, L J F C po 1/6 części spadku każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z 6 listopada 2006 r. sygn. VI Ns 107/06).

Spadek po N M G C zmarłej 15 września 1998 r. nabyli: bratanek G A C oraz bratanice A F de L B-D zd. C, L J F C po 1/3 części spadku każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z 6 listopada 2006 r. sygn. VI Ns 107/06).

Spadek po A T C zmarłym 10 lutego 2006 r. na podstawie testamentu nabył syn G M P C w całości (postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu z 9 sierpnia 2006 r. sygn. I Ns 1051/06).

6. Sprzedaż oraz darowizna praw i roszczeń przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej

15 listopada 2004 r. L T darowała M S do majątku odrębnego cały spadek po zmarłej J C, który nabyła na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia z 15 lipca 2003 r. sygn. I Ns 1182/02/S. W akcie notarialnym wskazano, że M S jest synem bratanka L T - zstępnym rodzeństwa (umowa darowizny Repertorium A nr 11159/2004).

29 stycznia 2010 r. M S i E M S na prawach wspólności ustawowej nabyli od G A C, A F de L B - D i L J F C wszelkie prawa i roszczenia do zabudowanej nieruchomości

warszawskiej oznaczonej hip. nr 1597 za łączną cenę zł, w tym prawo własności budynków/lokali za cenę zł, prawa i roszczenia o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego za cenę zł, roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z budynków/lokali, w tym odpowiedzialności za ich użycie, pogorszenie lub ich utratę a także uiszczenie wartości pożytków za cenę zł (akt notarialny Protocolo no 15.10, sporządzony przed P K. S - notariuszem w Londynie).

6. Postępowanie repriwatyzacyjne

Decyzją z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 Prezydent m. st. Warszawy (treść decyzji przed sprostowaniem) w punkcie 1 ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 117 m², położonego w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10, działka ew. nr 24/2 z obrębu 5-05-02, dla którego prowadzona jest księga wieczysta , na rzecz: G C w udziale wynoszącym 389/800 części, M S i E M S w udziale wynoszącym 389/800, na zasadach wspólności ustawowej, M S w udziale wynoszącym 22/800 części.

W punkcie 2 organ ustalił czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w punkcie 1, w wysokości zł.

W punkcie 3 organ wskazał, że nieruchomość nie jest objęta żadnym obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie ze Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego m. st. Warszawy (Uchwała Rady Miasta st. Warszawy Nr LXXXII/2746/2006 z 10 października 2006 r.) nieruchomość położona jest w strefie śródmieścia funkcjonalnego i przeznaczona jest pod tereny usług. W punkcie 4 organ stwierdził, iż w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich przez wieczystego użytkownika, o których mowa w pkt 1, czynsz symboliczny z tytułu użytkowania wieczystego gruntu zastąpi opłata roczna, którą nabywcy uiszczają na zasadach ogólnych określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Nie dotyczy to nabywania prawa użytkowania wieczystego w drodze dziedziczenia oraz jego nabycia przez osobę bliską (§ 8 w/w uchwały nr XVII/579/2007 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 8 listopada 2007 r.). W punkcie 5 organ stwierdził, że

decyzja z chwilą, gdy stanie się ostateczna, będzie stanowiła podstawę do zawarcia w formie aktu notarialnego umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu opisanego w punkcie 1. W punkcie 6 organ stwierdził, że nie stawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w Kancelarii Notarialnej w celu podpisania umowy ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu w wyznaczonym terminie, będzie stanowić podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia niniejszej decyzji jako bezprzedmiotowej. W punkcie 7 organ stwierdził, że użytkownik wieczysty obowiązany jest korzystać z nieruchomości w sposób zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, w przypadku jego uchwalenia. W punkcie 8 organ stwierdził, że umowa o oddaniu gruntu w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem terminu, na jaki została zawarta, jeżeli użytkownicy wieczystości nie przestrzegają warunków określonych w punkcie 7, a także wtedy, gdy korzystają z terenu w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie. W punkcie 9 organ wskazał, że decyzja nie narusza praw osób trzecich istniejących w dniu jej wydania. W punkcie 10 organ stwierdził, że prawa i obowiązki użytkowników wieczystych nie wymienione w niniejszej decyzji regulują przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego.

8. Sprostowanie decyzji reprivatyzacyjnej

Postanowieniem z 14 lutego 2011 r. 20/GK/DW/2011, Prezydent m. st. Warszawy, dokonał sprostowania decyzji z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 w ten sposób, że:

1. w pkt 1 w/w decyzji w miejsce omyłkowo wpisanych: numeru działki ewidencyjnej, powierzchni działki ewidencyjnej oraz numeru księgi wieczystej wpisać poprawne dane tj. „Ustanowić na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 189,00 m², położonego w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr 24/1 z obrębu 5-05-02, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr;

2. w pkt 2 w/w decyzji oraz w jej uzasadnieniu (str. 7) w miejsce omyłkowo wpisanej wysokości czynszu symbolicznego w kwocie PLN (słownie złotych) wpisać poprawną wartość tj. PLN (złotych).”

9. Zbycie roszczeń po decyzji reprivatyzacyjnej

22 lutego 2012 r. G M P C zbył na rzecz M S i E M S przysługujące mu prawa i roszczenia do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Nowogrodzkiej 10 hip. nr 1597 (zabudowana działka nr 25, niezabudowana działka nr 24/1, zabudowana działka nr 24/2) w szczególności wszystkie prawa i roszczenia o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego gruntu, cały jego udział we własności lokali i częściach wspólnych znajdujących się w budynku na działce nr 25, cały jego udział we własności budynku znajdującym się na działce 24/2, za łączną cenę zł. (Repertorium A nr 2047/2012).

10. Decyzja zmieniająca wydana w trybie art. 155 k.p.a.

Prezydent m. st. Warszawy decyzją nr 137/GK/DW/2012 z 1 marca 2012 r. po rozpatrzeniu wniosku M S i E M S, zmienił za zgodą stron pkt I ostatecznej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 247/GK/DW/2010 z 6 lipca 2010 r. nadając mu brzmienie: "Ustanowić na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 189 m², położonego w Warszawie przy ul. Nowogrodzkiej 10, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr 24/1 z obrębu 5-05-02, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr na rzecz:

- M S i E M S w udziale wynoszącym 778/800 części gruntu, na zasadach wspólności ustawowej;

- M S w udziale wynoszącym 22/800 części gruntu.

Pozostałe punkty decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 247/GK/DW/2010 z dnia 6 lipca 2010 r. pozostają bez zmian".

11. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 oraz zmieniająca ją decyzja nr 137/GK/DW/2012 z 1 marca 2012 r. została wykonana zawarciem umowy o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego 21 czerwca 2012 r. (Rep. A 7050/2012).

Decyzją z 22 maja 2013 r. nr 9/2013 prawo użytkowania wieczystego przekształciło się w prawo własności.

Pierwotnie, po decyzji reprivatyzacyjnej, jako właściciele nieruchomości wpisani byli M S w udziale 22/800, oraz M S i E S ma zasadach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej w udziale 778/800.

Aktualnie jedynym właścicielem nieruchomości w udziałach 22/800 i 778/800 pozostaje M S, na skutek zawarcia 18 lipca 2018 r. umowy częściowego podziału majątku wspólnego umowy zniesienia współwłasności umowy o ustanowienie hipoteki Rep. A 9830/2018.

12. Wniosek Urzędu m.st. Warszawy Biura Spraw Dekretowych o wszczęcie przez Komisję postępowania rozpoznawczego w sprawie

W dniu 27 stycznia 2023 r. do Komisji, wpłynęło pismo z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, Biura Spraw Dekretowych, zawierające wykaz decyzji, na mocy których zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego do nieruchomości gruntowych oraz w których doszło do przeniesienia praw i roszczeń wynikających z dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na terenie m. st. Warszawy. W piśmie tym Urząd m. st. Warszawy zwrócił się z prośbą o wszczęcie postępowań w tych sprawach, bądź o uwzględnienie przy ich rozpatrywaniu stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w wyrokach z 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt I OSK 2034/20, sygn. akt I OSK 2875/20, sygn. akt. I OSK 707/20 oraz sygn. akt I OSK 1717/20. W wykazie tym zostały wskazane decyzje reprivatyzacyjne dotyczące nieruchomości przy ul. Nowogrodzkiej 10.

13. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego (KR II R 26/24) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 3/24), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawa rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r. przysługują Komisji – w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych - uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji restrykcyjnej.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja restrykcyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa.

Postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. w oparciu o zamknięty katalog przesłanek. Organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty. Ustalenie przez organ

przesłanek z art. 156 § 1 k.p.a. pociąga stwierdzenie nieważności decyzji. Wyjątkiem od powyższej zasady jest art. 156 § 2 k.p.a., który stanowi, że nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne, o ile z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

2. Rażąco naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a.

W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 jest obarczona wadą nieważności, ponieważ organ wadliwie za strony postępowania uznał nabywców praw i roszczeń dekretowych.

Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu jest art. 28 k.p.a. Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995 r., sygn. akt I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

Decydujące potwierdzenie, że nabywcom praw i roszczeń wynikających z dekretu warszawskiego nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu warszawskiego stanowi

uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 kwietnia 2024 r., I OPS 1/23. W tej sprawie skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął następującą uchwałę: "Stronie umowy przelewu wierzytelności określonej w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279 z późn. zm.), nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.) do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 powołanego dekretu".

Naczelny Sąd Administracyjny w cytowanej uchwale stwierdził, iż "przyznanie praw określonych w art. 7 dekretu warszawskiego, w literalnym ujęciu tego przepisu, następuje więc tylko na rzecz dotychczasowego właściciela gruntu. Potwierdzeniem tak wąskiego podmiotowo ujęcia w omawianym przepisie kręgu osób uprawnionych do uzyskania prawa wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy w celu dalszego korzystania z gruntu odebranego dekretem, jest treść art. 7 dekretu warszawskiego. Normatywnym wyznacznikiem dopuszczalności przyznania prawa do gruntu odebranego dekretem była więc możliwość korzystania z tego gruntu w określony sposób jedynie przez jego dotychczasowego (uprzedniego) właściciela, a nie przez każdy z podmiotów uprawnionych do wnioskowania o ustanowienie prawa do gruntu. W ten sposób dekretowy ustawodawca przewidział możliwość dopuszczalności przyznania prawa do gruntu tylko na rzecz jego dotychczasowego właściciela, niezależnie od tego, czy właścicielem tym była osoba fizyczna, czy osoba prawna".

Co więcej Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale I OPS 1/23 wskazał, iż "posłużenie się w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu pojęciem "dotychczasowy właściciel" nie jest więc przypadkowe i nie ma znaczenia potocznego. Dekret warszawski, jako akt ze sfery prawa publicznego, stanowi narzędzie władczego i bezwarunkowego odebrania prawa własności oraz przyznania w to miejsce właśnie tylko takim i tym podmiotom, tj. dotychczasowym właścicielom, prawa wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy do gruntu odebranego dekretem, albo - w następnej kolejności - przyznania prawa wieczystej dzierżawy lub prawa zabudowy do innego gruntu o

równej wartości użytkowej, i w końcu odszkodowania w razie nieprzyznania praw do któregośkolwiek z wymienionych gruntów. Zatem to dekretowy ustawodawca, posługując się w omawianym art. 7 ust.1 i ust. 2 pojęciem "dotychczasowy właściciel", normatywnie zawęził krąg podmiotów uprawnionych do uzyskania praw do gruntu na podstawie powołanego przepisu".

Komisja w pełni podziela wywody i argumentację zaprezentowaną przez Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 10 kwietnia 2024 r., sygn. I OPS 1/23. Pogląd ten został także podzielony w kolejnych wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego, m.in. w wyrokach z 28 czerwca 2024 r., sygn. akt I OSK 677/22 i I OSK 1055/22 z 22 października 2024 r.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że organ w decyzji błędnie za strony postępowania uznał podmioty, którym nie przysługiwał interes prawny do bycia stroną postępowania administracyjnego.

Jak wynika z akt sprawy, M S i E S na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej kupili od spadkobierców właścielek hipotecznych: G A C, A F de L B - D i L J F C wszelkie prawa i roszczenia do zabudowanej nieruchomości warszawskiej oznaczonej hip. nr 1597, w tym m.in. roszczenia o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego i prawo własności budynków/lokalii (akt notarialny z 29 stycznia 2010 r., Protocolo no 15.10).

Ponadto spadkobierczyni właścicielki hipotecznej L T darowała M S do majątku odrębnego cały spadek po zmarłej J C (akt notarialny z 15 listopada 2004 r. Rep. A nr 11159/2004).

Komisja kwalifikuje czynność prawną sprzedaży praw i roszczeń dekretowych oraz darowiznę spadku jako czynność z zakresu prawa cywilnego, ale nie powodującą zmiany w sferze prawa administracyjnego.

W ocenie Komisji M S i E S nie mogą wywodzić statusu strony z faktu zawarcia umowy nabycia praw i roszczeń do nieruchomości warszawskiej nr hip. 1597.

Umowa nabycia praw i roszczeń z 29 stycznia 2010 r. zawarta pomiędzy spadkobiercami właścioleek hipotecznych, a małżonkami M i E S nie wywołuje skutków w zakresie prawa administracyjnego, a w konsekwencji nie skutkuje przyznaniem im przymiotu strony z art. 28 k.p.a. do uzyskania prawa użytkowania wieczystego w postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 dekretu, co kategorycznie zostało przesądzone w uchwale NSA sygn. I OPS 1/23.

W ocenie Komisji M S nie może wywodzić swojego statusu strony także z faktu otrzymania darowizną spadku po spadkobierczyni właścioleki hipotecznej (umowa darowizny z 15 listopada 2004 r.) Komisja stoi na stanowisku, iż M S otrzymując w darowiźnie prawa do spadku po właściolece hipotecznej nie znalazł się w takiej samej sytuacji jako spadkobierca właściolela hipotecznego w zakresie uprawnień z art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. Na mocy umowy darowizny (umowy cywilnoprawnej) M S nabył spadek po zmarłej J C. Zauważyć należy, że M S niewątpliwie nie był spadkobiercą dawnych właścioleek, z akt sprawy nie wynika aby miał dojść do dziedziczenia po nich. Jak wynika z treści uchwały I OPS 1/23, przedstawiona wykładnia art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego opiera się wprost na konstytucyjnych zasadach ochrony własności i praw nabytych – jednak wyłącznie w odniesieniu do byłych właścioleli gruntów warszawskich lub ich spadkobierców. W uchwale jednoznacznie wskazano, że osoby trzecie, które nabyły roszczenia w drodze umów cywilnoprawnych, nie mogą domagać się ich konstytucyjnej ochrony, ponieważ nie zostały, pozbawione własności w wyniku działania dekretu warszawskiego.

W tym miejscu należy wskazać, iż Naczelny Sąd Administracyjny w ustnych motywach wyroku z 10 września 2025 r. sygn. akt I OSK 1889/22 (dot. ul. Schroegera 74) wyraził stanowisko, iż nabycie roszczeń dekretowych w drodze umowy nabycia spadku, nie tworzy uprawnień do bycia stroną postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 dekretu warszawskiego. W sprawie tej doszło do zbycia (sprzedaży) przez spadkobiorcę właściolela hipotecznego spadku po właściolelu hipotecznym na rzecz osoby trzeciej. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyroku z 17 lutego 2025 r. sygn.

akt I SA/Wa 29/24 (dot. ul. Francuska 30) stwierdził, że nabycie praw i roszczeń umową darowizny następuje pod tytułem szczególnym. Wynika z tego jasno, że umowa darowizny spadku nie skutkuje sukcesją uniwersalną, czyli przejęciem przez następcę prawnego ogółu praw i obowiązków majątkowych poprzednika. Tym samym umowa darowizny spadku nie tworzy uprawnień do bycia stroną postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 dekretu warszawskiego.

W świetle przytoczonego orzecznictwa administracyjnego, uznanie umowy sprzedaży i darowizny spadku za skuteczną podstawę, w rozumieniu prawa administracyjnego, do przyznania praw kontrolowaną decyzją osobom wskazanym w tych umowach, jest nieprawidłowe i stanowi rażące naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. W związku z czym Prezydent m.st. Warszawy niesłusznie uznał M S i E S za następców prawnych właścicieli hipotecznych. Doszło niewątpliwie do naruszenia art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego poprzez przyznanie statusu strony podmiotom do tego nieuprawnionym.

3. Rażące naruszenie art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. w zw. z art. 113 § 1 k.p.a. poprzez niedopuszczalną zmianę rozstrzygnięcia decyzji, postanowieniem w zakresie numeru działki ewidencyjnej, powierzchni działki ewidencyjnej, numeru księgi wieczystej oraz wysokości czynszu symbolicznego

Zgodnie z art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. decyzja zawiera rozstrzygnięcie. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, iż „Rozstrzygnięcie (osnowa decyzji) musi być sformułowane w taki sposób, aby nie było wątpliwości, czego ono dotyczy, jakie uprawnienia zostały przyznane stronie lub jakie obowiązki zostały na nią nałożone (...). Ostatecznością powinno być sięganie do rektyfikacji decyzji w trybie art. 113 § 2 KPA, a zatem trybu wyjaśnienia.” tak J. Borkowski, B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. 19, 2024, art. 107, Legalis.

Zgodnie natomiast z art. 113 § 1 k.p.a., organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i

rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach. Natomiast z § 2 tego przepisu wynika, że organ, który wydał decyzję, wyjaśnia w drodze postanowienia na żądanie organu egzekucyjnego lub strony wątpliwości co do treści decyzji.

Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie podnosi się, że sprostowanie dotyczyć może wad nieistotnych, nie wpływających na merytoryczną treść rozstrzygnięcia. Sprostowaniu nie mogą podlegać błędy i omyłki istotne, których dopuszczono się w stosowaniu prawa, a więc co do ustalenia prawa obowiązującego, stanu faktycznego i jego kwalifikacji prawnej oraz ustalenia konsekwencji prawnych zastosowania określonej normy prawnej. Natomiast tylko wyjaśnienie wątpliwości co do treści decyzji może nastąpić w formie postanowienia.

W wyroku z 13 grudnia 2024 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I OSK 302/24, Naczelny Sąd Administracyjny, wskazał, że „błąd pisarski to widoczne, wbrew zamierzeniu organu administracji publicznej, niewłaściwe użycie wyrazu, widocznie mylna pisownia, widoczne, niezamierzone opuszczenie jednego lub więcej wyrazów. Natomiast inne oczywiste omyłki, to omyłki stojące na równi z błędami pisarskimi, polegające na tym, że w decyzji wyrażono coś, co widocznie jest niezgodne z myślą wyrażoną niedwuznacznie przez organ, a zostało wypowiedziane przez przeoczenie, niewłaściwy dobór słowa. Oczywistość błędu powinna wynikać bądź z natury samego błędu, bądź z porównania rozstrzygnięcia z uzasadnieniem, z treścią wniosku. Sprostowanie nie może prowadzić do zmiany merytorycznej orzeczenia. Błąd pisarski rozumiany jest jako widoczne, niezamierzone i niewłaściwe użycie słowa lub określenia, zastosowanie niewłaściwej pisowni bądź też pominięcie wyrazu lub litery. Błąd rachunkowy odnosi się natomiast do wykonania nieprawidłowej operacji matematycznej lub mylnych obliczeń matematycznych. Omyłki to natomiast inne postacie wadliwości decyzji administracyjnej o podobnym charakterze do wymienionych błędów. Wszystkie te wady muszą mieć charakter techniczny i nieistotny, tj. nie mogą prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia lub znacząco modyfikować stan faktyczny ustalony w sprawie. Ponadto błędy pisarskie, rachunkowe i omyłki powinny być oczywiste, czyli łatwo dostrzegalne, niewymagające przeprowadzenia badań. Oczywistość danej nieprawidłowości

wynika z jej natury lub z porównania wady z innymi okolicznościami, które nie budzą wątpliwości. Dopiero spełnienie tych wymogów otwiera drogę do sprostowania decyzji administracyjnej. Jednocześnie podnosi się, że sprostowaniu nie mogą podlegać błędy i omyłki istotne, których dopuszczono się w stosowaniu prawa, a więc co do ustalenia prawa obowiązującego, stanu faktycznego i jego kwalifikacji prawnej oraz ustalenia konsekwencji prawnych zastosowania określonej normy prawnej. Sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany decyzji”.

Z powyższego wynika, że stosując art. 113 § 1 k.p.a., nie można dokonać zmiany decyzji w zakresie istotnych błędów i omyłek. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 1 lutego 2006 r., sygn. akt I SA/Wa 959/04 zauważył, że uchybienie polegające na pominięciu przez organy nadzoru w rozstrzygnięciu trzech działek ewidencyjnych należy uznać za omyłkę istotną, która nie podlega naprawieniu w trybie art. 113 § 1 k.p.a. Wyjaśnił, że oznaczenie numeru działki stanowi istotny element rozstrzygnięcia, gdyż konkretyzuje dopuszczalność prowadzenia określonych robót w precyzyjnie oznaczonym miejscu. Nie można zatem w decyzji, czy to lokalizacyjnej, czy też w pozwoleniu na budowę, numerów określających poszczególne działki, na których jest planowana lub ma być realizowana inwestycja, traktować tylko jako cyfr, które nie niosą za sobą desygnatu w zakresie i przedmiocie inwestycji (zob. wyrok NSA z 25 września 2019 r., sygn. akt I OSK 2250/18). Podobnie stwierdził NSA w wyroku z 4 kwietnia 2007 r., sygn. akt II OSK 581/06, uznając, że niewłaściwe wskazanie w decyzji numerów działek i przypisanie ich niewłaściwym osobom nie ma charakteru oczywistej omyłki.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, Prezydent m.st. Warszawy 14 lutego 2011 r. wydał postanowienie nr 20/GK/DW/2011, w którym na podstawie art. 113 § 1 k.p.a. dokonał sprostowania decyzji wydanej 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010, w ten sposób, że:

1. w pkt 1 w/w decyzji w miejsce omyłkowo wpisanych: numeru działki ewidencyjnej, powierzchni działki ewidencyjnej oraz numeru księgi wieczystej wpisać poprawne dane tj. „Ustanowić na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 189,00 m², położonego w Warszawie

przy ul. Nowogrodzkiej 10, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr 24/1 z obrębu 5-05-02, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr;

2. w pkt 2 w/w decyzji oraz w jej uzasadnieniu (str. 7) w miejsce omyłkowo wpisanej wysokości czynszu symbolicznego w kwocie PLN (słownie złotych) wpisać poprawną wartość tj. PLN (złotych).”

W tym momencie podkreślić należy, że postępowanie dotyczące rozpoznania wniosku dekretowego jest postępowaniem, w którym organ zobligowany jest do szczególnie starannego prowadzenia postępowania z uwagi na doniosły skutek wydawanych decyzji. Także decyzje wydawane przez organ powinny zostać sporządzone szczególnie starannie, nie pozostawiając żadnej wątpliwości odnośnie co do ich interpretacji, nie mówiąc już o właściwym określeniu przedmiotu postępowania. Niewątpliwie błędne oznaczenie numeru działki ewidencyjnej, z określeniem jej powierzchni czy określenie numeru księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości jest błędem niedającym się usunąć w trybie sprostowania z art. art. 113 § 1 k.p.a. decyzji administracyjnej.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Komisji, popartym stanowiskiem sądów administracyjnych, wadliwość objęte sprostowaniem nie mogą zostać zakwalifikowane do oczywistych omyłek, stanowią bowiem wady istotne. Porównanie treści sentencji decyzji nr 247/GK/DW/2010 z 6 lipca 2010 r. oraz treści sentencji postanowienia nr 20/GK/DW/2011 z 14 lutego 2011 r. prowadzi do wniosku, że w wyniku sprostowania miało dojść do zmiany w zakresie przedmiotu postępowania tj. numeru działki ewidencyjnej, powierzchni działki ewidencyjnej, a także numeru księgi wieczystej. Nadto organ dokonał zmiany w zakresie wysokości czynszu symbolicznego. Wadliwość ta ma charakter istotny, nie może być zatem kwalifikowana jako naprawienie w trybie sprostowania wady nieistotnej.

W okolicznościach niniejszej sprawy, nie bez znaczenia dla sprawy pozostaje fakt, że postanowienie z 14 lutego 2011 r. nr 20/GK/DW/2011 o sprostowaniu decyzji z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 w sposób określony w sentencji postanowienia zostało dokonane po okresie ponad 6 miesięcy od dnia wydania przedmiotowej

decyzji, tym bardziej, że 6 lipca 2010 r. Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję nr 248/GK/DW/2010, którą to już ustanowił użytkowanie wieczyste do nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 24/1 z obrębu 5-05-02, dla którego prowadzona jest księga wieczysta, która do 14 lutego 2011 r. funkcjonowała w pierwotnym kształcie.

Reasumując, decyzja organu została sprostowana w sposób prowadzący do zmiany jej treści w zakresie wad istotnych tj. zmiany oznaczenia nieruchomości w ewidencji gruntów, jej powierzchni oraz numeru księgi wieczystej, która prowadzona jest dla nieruchomości czy też określenia wysokości czynszu, co stanowi rażące naruszenie art. 107 § 1 pkt 5 k.p.a. w zw. z art. 113 § 1 k.p.a., poprzez niedopuszczalne sprostowanie rozstrzygnięcia decyzji co do przedmiotu postępowania. W konsekwencji decyzja wydana została z rażącym naruszeniem prawa, co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Wobec powyższego konieczne jest usunięcie z obrotu prawnego decyzji organu.

4. Elementy cywilno-prawne w decyzji reprivatyzacyjnej

Odrębną wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, obarczoną kwalifikowaną wadą prawną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Komisja upatruje również w zamieszczeniu w niej postanowień odnoszących się do materii cywilnoprawnej, której organ administracji publicznej w sposób władczy nie może kształtować. W decyzji tej bowiem poza orzeczeniem o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości za czynszem symbolicznym, na rzecz beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej (pkt 1 i 2) - co stanowi istotę rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej na gruncie art. 7 dekretu warszawskiego - zawarto szereg dodatkowych postanowień ujętych w punktach od pkt 3-10, z których część wprost kształtuje sytuację prawną stron.

Rozstrzygnięcie decyzji administracyjnej, stanowiącej wyraz władczej formy działania organów administracji, musi być umocowane w przepisach prawa materialnego. W związku z tym oceniając legalność decyzji reprivatyzacyjnej, należy rozważyć czy elementy cywilno-prawne w niej zawarte, mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia

administracyjnego, wydanego w oparciu o przepisy dekretu. Zgodnie z art. 27 u.g.n. sprzedaż nieruchomości albo oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej wymaga zawarcia umowy w formie aktu notarialnego. Oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste i przeniesienie tego prawa w drodze umowy wymaga wpisu w księdze wieczystej.

Z powyższego wynika, że ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu przebiega w dwóch etapach. Po pierwsze w toku postępowania administracyjnego organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa (art. 7 ust. 1 i ust. 2) i w przypadku spełnienia tych przesłanek wydaje decyzję administracyjną o ustanowieniu tego prawa na rzecz oznaczonych w decyzji osób. Następny etap prowadzony jest na gruncie cywilnoprawnym i kończy się zawarciem umowy w formie aktu notarialnego, pomiędzy gminą i osobą uprawnioną z decyzji. W ramach tego drugiego etapu gmina rozstrzyga o warunkach zawarcia umowy, a więc również o prawach i obowiązkach stron umowy. Dopiero wówczas możliwe jest wiążące ustalenie praw i obowiązków stron umowy, m.in. poprzez odpowiednie odesłania do przepisów kodeksu cywilnego jak i sankcji skutkującej rozwiązaniem umowy przed jej upływem w przypadku korzystania z gruntu w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie.

Przepisy dekretu nie zawierają regulacji stanowiących podstawę do kształtowania przysługującego użytkownikowi wieczystemu wynagrodzenia - w razie wygaśnięcia użytkowania wieczystego, za wzniesione przez niego lub nabyte na własność budynki i inne urządzenia. Nie stanowią też podstawy do określania innych warunków przyszłej umowy ustanowienia użytkowania wieczystego, w tym bardziej warunków jej zawarcia czy rozwiązania.

Nie można wskazać przepisów prawa, które stanowiłyby podstawę prawną dla rozstrzygnięć zawartych w pkt 3-10 decyzji reprivatyzacyjnej nr 247/GK/DW/2010. Zdaniem Komisji wszelkie tego rodzaju „dodatkowe” zastrzeżenia umieszczane w decyzji reprivatyzacyjnej należą do jej osnowy i wywierają wpływ na prawa oraz obowiązki stron. W punktach od 3 do 10 decyzji reprivatyzacyjnej nr 247/GK/DW/2010 Prezydent m.st. Warszawy zawarł postanowienia zawierające

elementy cywilno-prawne. Organ opisał studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (pkt 3). Organ określił warunki ustalania czynszu w wypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego (punkt 4). Organ wskazał warunki do zawarcia umowy o ustanowieniu użytkowania wieczystego (punkt 5). Organ określił przesłankę wygaśnięcia decyzji tj. nie stawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w Kancelarii Notarialnej w celu podpisania umowy ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu w wyznaczonym terminie (punkt 6). Określił obowiązki stron umowy (punkt 7). Organ określił odpowiedzialność stron przyszłej umowy w przypadku nieprawidłowego jej wykonania oraz przyczyny rozwiązania umowy (punkt 8). Zaś punkty 9 i 10 dotyczą nienaruszenia praw i obowiązków osób trzecich, i uregulowania kwestii nierozstrzygniętych decyzją w ustawie o gospodarce nieruchomościami i kodeksie cywilnym.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, przepisy dekretu warszawskiego nie zawierają jakichkolwiek regulacji pozwalających na kształtowanie na etapie postępowania administracyjnego uprawnień i obowiązków przyszłego użytkownika wieczystego. Art. 7 ust. 3 in fine dekretu warszawskiego stanowi wprawdzie, że w razie uwzględnienia wniosku gmina określi warunki, pod którymi umowa może zostać zawarta, jednakże określenie tych warunków - uregulowanych obecnie w przepisach kodeksu cywilnego - odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie prowadzone dopiero po wydaniu decyzji. To właśnie w ramach tego drugiego etapu rozstrzyga się o „warunkach” zawarcia tej umowy. Skoro zatem normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznej, to sprawa ta, w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnego (...) w tej kwestii rozstrzygnięcie Prezydenta (.....) zostało wydane bez podstawy prawnej (tak: WSA w Warszawie w wyroku z 8.12.2017 r., sygn. akt I SA/Wa 999/17). Takie zapatrywanie zostało również wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 3 marca 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1821/18).

Komisja zwraca również uwagę, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do tego, aby rozstrzygnięcia zawarte w pkt 3 do 10 decyzji traktować inaczej niż pozostałe rozstrzygnięcia tej decyzji, w szczególności aby przypisywać im walor

jedynie informacyjny. Przeczą takiemu ich postrzeganiu, treści jakie w nich zostały sformułowane, charakterystyczne dla wypowiedzi kontraktowych, jak choćby odwołanie się do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego jako aktów kreujących prawa i obowiązki użytkowników wieczystych w zakresie „niewymienionym w decyzji” co wskazuje, wprost na intencję związania stron już na etapie administracyjnym obowiązkami wskazanymi w pozostałych zakwestionowanych punktach. Są to bez wątpienia elementy, których treścią organy administracji publicznej, a przez to faktycznie także strony - stosownie do art. 110 k.p.a. – będą związane. Będą one więc również wiążące przy formułowaniu umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, której zawarcie ma dopiero nastąpić w jej wykonaniu.

Nadto podnieść trzeba, iż organ poprzedził te elementy decyzji z pkt 3 do 10 decyzji sformułowaniem „oraz stwierdzam, że”, co powoduje, że postanowienia te mają walor rozstrzygający sprawę, a nie informacyjny. Po pierwsze nie zostały one poprzedzone sformułowaniem „informuję”, ani innym równoznacznym świadczącym o woli organu do poinformowania stron. Po drugie zapisy te znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej. Po trzecie sformułowanie „stwierdzam, że,” jest charakterystyczne dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 17 kwietnia 2024 r. w sprawie I OSK 1741/22 w przedmiocie elementów cywilno-prawnych w decyzji reprivatyzacyjnej, zarówno artykuł 7 Konstytucji, jak i art. 6 k.p.a. wyraźnie wskazują, jaki jest zakres umocowania władzy publicznej. Władza publiczna może rozstrzygać o tych sprawach, w których ma wyraźnie zaznaczoną kompetencję. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie ulega wątpliwości, że postanowienia decyzji po zwrocie „stwierdzam”, nie mogą być przyjęte jako noszące cechy wyłącznie informacyjne, pozbawione waloru rozstrzygnięcia sprawy, wskazującym na wolę organu wyłącznie poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy. NSA argumentował to, po pierwsze tym, że postanowienia decyzji nie zostały poprzedzone zwrotem „oraz informuję” lub innym równoznacznym, wskazującym na wolę organu wyłącznie poinformowania strony o określonych okolicznościach sprawy. Po drugie w ocenie NSA, wypowiedź organu w decyzji po słowach „stwierdzam” nie ma charakteru informacyjnego, gdyż struktura decyzji zaprzecza temu aby organ w tym zakresie

chciał stronie jedynie wyjaśnić okoliczności sprawy lub o nich poinformować. Postanowienia decyzji znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej, a rozstrzygnięcia w tym zakresie znajdują się wśród kilkunastu innych rozstrzygnięć organu. Po trzecie postanowienia organu w decyzji zostały poprzedzona zwrotem „oraz stwierdzam”, który pozostaje charakterystyczny dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym, a więc administracyjnego aktu stosowania prawa, który nie tworzy nowej sytuacji prawnej, lecz potwierdza wcześniejsze jej powstanie na mocy prawa. Zwrot ten nie może zatem otrzymywać w niniejszej sprawie znaczenia odmiennego od tego, które jest powszechnie stosowane przy rozstrzyganiu spraw decyzją administracyjną o deklaratoryjnym charakterze. Ponadto, jak wskazał WSA w Warszawie w wyroku z 17 grudnia 2024 r., sygnatura akt 1095/23, umieszczenie zatem w podstawie decyzji (rozstrzygnięciu) przywoływanych wyżej postanowień oznacza, że Prezydent m.st. Warszawy, nie mając ku temu podstaw w normach prawa materialnego, ani kompetencji przynależnych mu jako organowi administracji publicznej, wbrew wynikającej z art. 6 k.p.a. zasadzie legalizmu, ukształtował w sposób władczy istotne elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego. Podjęte zatem przezeń rozstrzygnięcie (...) obarczone jest kwalifikowaną wadą prawną z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., skutkującą nieważnością tej części decyzji. Z tym jednak zastrzeżeniem, że wadliwość tę identyfikować należy w aspekcie działania organu bez podstawy prawnej (art. 156 § 1 pkt 2 in principia k.p.a.).

Reasumując, skoro normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznej, to sprawa ta w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnego. Oznacza to, że Prezydent m.st. Warszawy nie mając kompetencji wynikających z art. 1 k.p.a. i 6 k.p.a. ani podstaw w przepisach prawa materialnego w sposób władczy ukształtował elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego w decyzji administracyjnej.

Mając na uwadze powyższe, wydana przez Prezydenta decyzja obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., gdyż doszło do rażącego naruszenia art. 6 k.p.a., który stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa w zw. z art. 1 pkt 1 k.p.a. poprzez

rozstrzygnięcie w drodze decyzji administracyjnej w zakresie nienależącym do właściwości organu. Zatem, decyzja z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 została wydana bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 30 ust.1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

5. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (tak B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziły do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

Po decyzji reprivatyzacyjnej, a przed zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste doszło do zbycia pomiędzy beneficjentami praw i roszczeń o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego gruntu. G C 22 lutego 2012 r. zbył na rzecz M S i E S przysługujące mu prawa i roszczenia do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Nowogrodzkiej 10 hip. nr 1597.

Następnie 21 czerwca 2012 r. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste (Rep. A 7050/2012).

Dalej 22 maja 2013 r. prawo użytkowania wieczystego przekształciło się w prawo własności (decyzja nr 9/2013). Wskutek tego, jako właściciele nieruchomości wpisani byli M S w udziale 22/800, oraz M S i E S ma zasadach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej w udziale 778/800.

M i E S 18 lipca 2018 r. zawarli umowę częściowego podziału majątku wspólnego, umowę zniesienia współwłasności, umowę o ustanowienie hipoteki (Rep. A 9830/2018) skutkiem czego aktualnie jedynym właścicielem nieruchomości pozostaje M S. W dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości prawo własności ujawnione jest na rzecz M S w udziałach 22/800 i 778/800.

W ocenie Komisji, zarówno umowa zbycia z 22 lutego 2012 r. zawarta pomiędzy G C a M S i E S, jak i umowa majątkowa małżeńska z 18 lipca 2018 r. zawarta pomiędzy M S i E S, nie wywołują nieodwracalnych skutków w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Przepis ten stanowi bowiem o nieodwracalnych skutkach prawnych wywołanych przeniesieniem prawa własności na osobę trzecią. Tymczasem, ani G C, M S, ani E S nie są osobami trzecimi, gdyż nabywając całość udziałów w prawie własności, jednocześnie nadal są beneficjentami decyzji reprivatyzacyjnej. „Z

ustawy wynika, że „osoba trzecia”, to osoba znajdująca się poza postępowaniem zakończonym decyzją reprivatyzacyjną i zawartą w jej wyniku umową o oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Wyraźnie w tym przepisie jest mowa o „przeniesieniu” prawa (a nie o jego pierwotnym „nabyciu”) na skutek wykonania decyzji reprivatyzacyjnej uwzględniającej wniosek dekretowy. Przeniesienie prawa użytkowania wieczystego jest natomiast możliwe dopiero po zawarciu umowy oddającej nieruchomość w użytkowanie wieczyste i ujawnieniu tego prawa w księdze wieczystej.” „Skoro M (...) M (...) i H (...) M (...) byli beneficjentami decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 9 września 2009 r. - stronami tego postępowania mającymi jedynie formalny interes prawny, to osoby te nie należały do kategorii osób trzecich w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy, a więc do osób niezwiązanych z postępowaniem dekretowym i wydaną decyzją reprivatyzacyjną.” (WSA wyroku z 17.01.2025 r. I SA/WA 29/24 dot. ul. Francuskiej).

Wykonanie decyzji poprzez ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do gruntów, nie pociąga za sobą nieodwracalnych skutków prawnych, tak w znaczeniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r., jak i będącej następstwem decyzji administracyjnej, wykluczającej powrót do stanu poprzedniego, ponieważ ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu przebiega w dwóch etapach. W pierwszej fazie, stanowiącej etap postępowania administracyjnego, organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa. W przypadku ich spełnienia organ administracyjny wydaje decyzję ustanawiającą to prawo na rzecz oznaczonych podmiotów i ustala czynsz symboliczny. Następny etap prowadzony jest na podstawie przepisów cywilnoprawnych i kończy się zawarciem umowy użytkowania wieczystego - w formie aktu notarialnego - między gminą a osobą uprawnioną z decyzji. A końcowo prawo użytkowania wieczystego musi być ujawnione w księdze wieczystej. Zatem umowa w formie aktu notarialnego, jest tylko jednym z dwóch etapów ustanowienia prawa użytkowania wieczystego i nie przenosi w żaden sposób jakichkolwiek praw na osoby trzecie, bowiem dopiero wpisanie prawa do księgi wieczystej, doprowadza do powstania prawa użytkowania wieczystego po stronie beneficjenta decyzji. Natomiast w przedmiotowej sprawie zbycie nastąpiło przed wpisaniem prawa użytkowania wieczystego do księgi wieczystej.

Mając powyższe na uwadze, kontrolowana decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

IV. Wnioski stron postępowania

Pełnomocnik M S w imieniu swojego mocodawcy pismem z 28 stycznia 2025 r. złożył wniosek o umorzenie postępowania administracyjnego KR II R 26/24, przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do pisma.

Komisja włączyła wnioskowane dokumenty do materiału dowodowego i oceniła treść tych dowodów, nie kwestionując ich.

W ocenie Komisji, wniosek o umorzenie niniejszego postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Pełnomocnik wskazuje, że w jego ocenie w odniesieniu do decyzji repriwatyzacyjnej nie doszło do wyczerpania żadnej z przesłanek z art. 30 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. uprawniającej Komisję do wzruszenia decyzji repriwatyzacyjnej, co skutkować powinno umorzeniem postępowania na podstawie art. 105 k.p.a.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze. W tym miejscu wskazać należy, że Komisja prowadziła postępowanie rozpoznawcze o sygn.. akt KR II R 26/24 albowiem decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 6 lipca 2010 r. nr 247/GK/DW/2010 zawierała wady i jako nieprawidłowa nie powinna się ostać w obrocie prawnym. Naruszenia prawa przy wydawaniu decyzji repriwatyzacyjnej zostały w przez Komisję udowodnione w toku postępowania rozpoznawczego i uzasadnione szczegółowo w decyzji. W takiej sytuacji w ogóle nie zachodziła podstawa podjęcia decyzji o której mowa art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z 9 marca 2017 r. i nie było podstaw do umorzenia postępowania przed Komisją.

V. Strony postępowania

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy.

Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Komisja przyjęła jako strony postępowania beneficjentów kontrolowanej w niniejszym postępowaniu decyzji reprivatyzacyjnej.

VI. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01 -248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw

reprywatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; 1685, z 2025 r. poz. 769; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie

prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. \5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie r. od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że

środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.